

5B - וידוי של גרופיוס באזני ד"ר פראנקל

- גרופיוס: גוקטור, אני חייב להתוודות בפניך על משהו...
- פראנקל: אני יודע, אני יודע. היא יצור כל כך אומלל. צמאה לאהבה.
- גרופיוס: כן, כמו הלך תועה במידבר שלפתע מוצא מים חיים.
- פראנקל: יש אנשים צמאים לאהבה, יש כאלה שלא, אבל היא ממש תאבה לאהבה. לכן היא כל כך נאחזת בך. יש לה צורך עצום בסיפוק ובמילוי תשוקותיה.
- גרופיוס: יש לה תשוקה כל כך אדירה, שממש מפוצצת אותי לרסיסים.
- פראנקל: הממ, היא רק צורכת אותך באותה שקיקה שהיא אוכלת ושותה.
- גרופיוס: איך אתה יכול לומר דבר כזה? היא אוהבת אותי.
- פראנקל: היא אוהבת אותך? היא אישה נשואה ויש לה ילדה קטנה.
- גרופיוס: אני אאמץ אותה.
- פראנקל: אני מציע לך לא לעשות את זה! אתה מבין, אלמה רוצה רק לשבת ליד תיבת הנגינה, לבושה בבגד מתאים, עם כיפה אדומה על הראש, קערת כסף ביד, וכל עולם הגברים המטופש מסובב את הידית, וכל ווינה רוקדת למנגינה!
- גרופיוס: אבל זו לא אשמתה שהיא מציתה את שלהבת התשוקה! גברים נמשכים אליה כמו זבובים לקערת דבש! ככה היא עשויה! ככה היא נולדה!
- פראנקל: אבל זבובים מתאספים גם מסביב לערימת חרא ברחוב...
- גרופיוס: אתה פשוט מקנא.
- פראנקל: זה מחמיא לך, שיש לך סיפור עם אישתו של גוסטאב מאהלר.
- גרופיוס: א ני מעריץ אותו. אני מאוהב במוסיקה שלו. הוא מרחיב את האופק המוזיקלי של המאה שלנו. הלוואי שהייתי יכול לעשות את זה עם הארכיטקטורה שלי. אתה לא תאמין, אבל מה שעושה את אלמה כל כך מושכת בשבילי זה האדג'ייטו מהסימפוניה החמישית של מאהלר.

- פראנקל: אז אתה יודע שאלמה היתה מקור ההשראה שלו?
גרופיוס: זה מה שאנשים אומרים. ותמיד תהיתי באיזה מובן...
פראנקל: השד יודע...
גרופיוס: שלשום בלילה היה לי סיוט מוזר, דוקטור.
פראנקל: בקשר למה?
גרופיוס: לא יודע... היינו בתוך תא דחוס של אוניה - בסיפון התחתון, וגופה של גבר מכוסה ביריעת בד שכבה לידנו - זה היה גוסטאב מאהלר! - אלמה ואני נכחנו שם, בשקט - המוות - ובאותו זמן חיבוק מלא אושר, ממש ליד גופת המת! - החיים!
- הרופא הופיע - זה היית אתה - וחשבנו: נקווה שהוא לא ירגיש בשום דבר. - אתה בדקת אותו ואמרת: תיכנסו לתא הסמוך - פה כל כך דחוס וחם - הגופה תתחיל להסריח מהר מאוד - אז הסתלקנו - ואחר כך חזרנו - והמיטה היתה ריקה!
- זה היה כל כך נורא! זהו, מין אפיסת כוחות - וגם אני---
פראנקל: אתה מותש.
גרופיוס: אני לא יכול למצוא מנוחה כל זמן שאני יודע שהאיש הזה מת או חי נמצא בתוכה. היא השפחה הרוחנית של האיש הזה, היא נשמעת לקצב שלו - קצב זר לה לגמרי! ושחייב להיות זר!! - ואני מרגיש שכל הברה של היצירות שלו חותרת תחתיה, מתישה אותה רוחנית וגם גופנית. - אני יודע מה אני חייב לעשות. אני אגרום לה לקבל החלטה.